

'האחדש בטובו בכל יום תמיד'

התורה כחצה

מעשה ברבי יוחנן בן ברוקד ורבי אלעזר חסאא שהלכו להקביל פני רבי יהושע בפקיעין.
אמר להם: מה חידוש היה בבית האחדש היום?
אמרו לו: תלמידך אנו, ומימיך אנו שותין.
אמר להם: אף על פי כן, אי אפשר לבית האחדש בלא חידוש.
(חגיגה, ה', ע"א)

"והקרבתם מנחה חדשה לה'."

סימן ליום מ"ת [=מתן תורה] כי התורה צריכה להיות חדשה אצל האדם בכל יום כאלו היום קבלה מהר סיני ומה שלא נזכר בתורה בפירוט כי יום זה מ"ת, וכן לא נזכר בתורה בפירוט כי ר"ה הוא יום דין, וטעם שניהם אחד הוא כמו שכתבתי בחיבורי עוללות אפרים, שעל מ"ת לא רצה ה' להגביל יום ידוע לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מכל ימות השנה כאלו באותו יום קבלה מהר סיני, כי באמת ארז"ל (עירוובין נד:) שהתורה נמשלה לדד זה שכל זמן שהתינוק ממשמש בה הוא מוצא בה טעם חדש כך התורה כל ההוגה בה מוצא בכל יום טעם חדש...

(כלי יקר על ויקרא כ"ג ט"ז א')

הקצ"ה אחדש בטובו בכל יום תמיד מעשי בראשית, כאמור: "לעושה אורים גדולים", לפתע עמדתי על נפלאות המאמר, לשם מה יש מהצורך לזרוא בכל רגע את כל זריאה יש מאין די שהזרוא עשה עולם בשעת ימי בראשית ונתן כח זריאה להתקיים בגלל המעשה שעשה אז, וכמעשה הנגר שלאחר שעשה הכלי בשכלולו מסתלק מהחפץ, והצורה מוסיפה להתקיים עד כלות החפץ. מזה אנו למדים שצורת העולם היא ההתחדשות, אין בעולם רגע הדומה לרגע אחר בכל אלפי שנות קיום העולם. הזרוא הוא חסיד שמדתו חסד, וחסד אמיתי הוא הנמשך במעשהו, בעל מדת חסד אינו מסתפק במה שעשה והיטיב פעם, אף שהציל פעם עולם מלא, אין לזו נתון על מה שעשה אלא על מה שיש לעשות בעתיד.

במקום שאין התחדשות ישנה התנוונות, מקור מים חיים הוא נוצע ללא הפסק וללא סוף, ואילו במקום מדבר מים שהמים עומדים ואינם בתנועה, תוך ימים מספר עולה צחנה ועוזב ממקום זה, כן האדם כאשר אין לו התחדשות מוכרח הוא להעלות מידות רעות ואוש וצינויות בעצמו. [..] להיות אדם יודע שמחזקתו להתדמות לזרוא .. וזקקתו מה' אסר לו להיות אדיש ומד-גאוני רק להתחדש כי גם הקצ"ה מתחדש.

(רזי שלמה שטנצל זצ"ל)

"את כל התורה שכל מיליוני היהודים בעולם למדו במהלך חג השבועות - אפשר להכניס לתוך קובץ אחד, לא גדול, במחשב, ולשלוף מתי שרוצים", כותב הרב מני אבן ישראל. "אז מה הטעם לשכן חומר? למה אנשים יושבים מול הטקסטים האלה, ועוד בלי לקבל תמורה או תואר כלשהו?"

הנה התשובה שלו, שהיא גם העצה שלו לכולנו ביום הזה, אחרי חג מתן תורה: "התורה מציעה לנו חידוש: לימוד לשם לימוד. בעולם תחרותי זה אכן דבר חריג. התורה אינה אינפורמציה, היא זהות. היא דורשת לא רק את הראש אלא את הלב והנשמה. היא מחברת אותנו לעצמנו ומחברת אותנו לנותן התורה. האתגר הגדול מגיע ביום שאחרי שבועות. איך ממשיכים את הקשר הזה? בעבר, אחרי מתן תורה, בני ישראל התבלבלו והכינו את עגל הזהב. אנחנו צריכים לחשוב כעת איך למקף את חג השבועות למקום חיובי. יום אחרי יום ספרנו את ספירת העומר, וממש כמו זוג שנערך לחתונה, אפשר למצוא את עצמנו ביום שאחרי החופה בשגרה האפורה. אני מציע לכל אחד לבדוק לאיזה חלק בתורה הוא מתחבר במיוחד, מה נותן לו כוח ומשמעות - ולהחליט שהוא ממשיך איתו, בקטנה, באופן קבוע, לאורך השנה כולה."

(סיוון רהב מאיר)